

en els nens exposats a la tuberculosi i vacunats, mentre que en els no vacunats, varia, segons el medi, entre 24 i 70 per 100; Williams Parc, de Nova York, diu que "la tuberculosi ha disminuït d'una manera evident entre els nens vacunats"; Parisot i Saleur, en "La Presse Medicale", afirmen que, entre 440 vacunats no han vist un sol cas de tuberculosi; Heimberg, d'Oslo, diu "que entre les infermeres del servei tuberculós, el 41'2 per 100 de les no vacunades, presentaven lesions tuberculoses, mentre que en les vacunades arribaven al 2'2 per 100, i, finalment, Martínez García afirma, amb Sayé, que avui ja ningú no pot parlar seriosament dubtant de la seva eficàcia.

Així, doncs, si tenim un mitjà fàcil i a l'abast de tots per a combatre la tuberculosi, per què no usar-lo sistemàticament?

Ben demostrada està l'absoluta innocuïtat de la vacuna Calmette-Guerin. Després de l'alarma per al cas de Lübbek, i que a bastament es demostrà que no fou més que un dèficit de tècnica, no queda el més petit dubte (a aquest propòsit volem esmentar una estadística de Sayé de 604 nens vacunats amb B. C. G. sense cap accident).

Publiquem, a continuació, dues històries clíniques, que considerem molt demostratives i que nosaltres hem viscut.

Nena M. B. E., 6 anys, el pare mort als 30 anys, quan la nena tenia 4 anys, de meningitis tuberculosa comprovada per anàlisi del líquid cefalorraquídi, i vist pels doctors Barraquer, Martínez García, Llach, Armengol i el que signa. Des de 3 anys abans de casar-se sofria freqüents pusses amb hemoptisi, febre i expectoració bacilar.

La mare, malalta des d'abans del matrimoni de fímia dreta, començada amb pleuresia i amb freqüents brots de temperatura. La nena ha viscut sempre amb els pares i, una temporada, en un pis petit d'una barriada de Barcelona. Vacunada amb B. C. G. els 2on., 4t. i 6è dies, està en l'actualitat perfectament bé. Criada amb biberó, no ha tingut altra malaltia que petits trastorns digestius i el xarampió, als 4 anys, sense conseqüències.

Nen J. E. C., cosí de la nena M. B. E., amb la qual ha conviscut temporades. Neix un mes abans de terme per pielitis de la mare, motiu pel qual no se'l vacuna. Lactància materna fins als 5 mesos. Després, mixta. Als 4 anys, xarampió que deixa temperatures oscil·lants entre 37'5 i 39 amb freqüents diarrees i síndrome colibacilar entero-

renal. Mantoux positiu. Una ràdio posterior demostra una enorme adenopatia tranqueobronquial que ocupa un bon tros de l'espai mediastínic i infiltració del vèrtex esquerre. Enviat a fora, millora el síndrome adeno-pulmonar, però fa una localització peritoneal de forma ascítica. Relatiu bon estat en l'actualitat. Aquest nen té una germaneta de 3 anys que ha conviscut sempre amb ell, vacunada amb B. C. G.; no ha tingut altra malaltia que el xarampió, precisament els mateixos dies que el seu germà. Molt ben desenrotllada i en perfecte estat de salut en l'actualitat.

Davant dels resultats que sabem de la "B. C. G.", per què no vacunem, doncs, sistemàticament tot nadó?

Nosaltres en som tan partidaris que a l'article 76 del Reglament de Sanitat local de la província de Barcelona, d'agost de 1925, hi afegiríem:

"És obligació la vacunació antituberculosa de tot nadó amb vacuna Calmette-Guerin, a no ésser que hi hagi una veritable contra indicació."

Mentre això no sigui, ens atreviríem a proposar que cada municipi tingués un stoc de B. C. G. (que tenim la seguretat que el benemèrit Dr. Sayé, veritable apòstol de la campanya pro-vacunació infantil antituberculosa, facilitaria amb tota mena d'instruccions, a quants municipis ho sollicitessin), i que, immediatament de tota notificació de neixement (que facilitarien el Jutjat municipal, metge o llevadora), l'Inspector municipal de Sanitat o, en el seu lloc, el metge de capçalera, donés al nou nat la B. C. G. els dies 2on., 4t. i 6è del seu neixement.

Seria cosa ben fàcil, i fariem un bé incalculable, amb el petit esforç d'imposar-se cada metge l'obligació de convèncer les famílies, de la necessitat d'aquesta mesura profilàctica amb tots els seus avantatges i absència de perill. Això, tot esperant que les lleis en facin una obligació.

És, avui, almenys tan justificat com ho sigui la vacuna anti-variòlica, i, si tots nosaltres aconseguim i obliga l'Estat la dita vacuna, per què no fer igual amb l'antituberculosa?

Creiem que és sobradament arribada l'hora d'emprendre una activa campanya a aquest fi. No podríem, per exemple, demanar a la Generalitat que ho tingués en consideració per a les futures disposicions sanitàries?

Ho exigeixen, tant com el nostre prestigi, la salut individual i l'interès col·lectiu.